

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΠΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΠΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάς καὶ τυπνεταὶ σὲ 7—8 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἡ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνεινας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαὶ δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴν κάθε φορά.

ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ,

ὑποψήφιος Δῆμαρχος Ἀθηναίων.

Τὴν Κυριακὴν θὰ σᾶς βάρω τὴν βιογραφία τοῦ ὑποψήφιου τοῦτου Δημάρχου μας, καὶ στὰ ἄλλα φύλλα ἐνοῦς ἑκάστου χωριστὰ, γιὰ νὰ σκεφθοῦμε καὶ κάνωμε ἐκλογή, ἀπάνω σ' οὔλα αὐτὰ τὰ προσώπατα, αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν θὰ γελαστοῦμε πλέον, ἐκτὸς ἀν ἦμαστε ζωτόβολα.

Τὰ μάθατε τὰ νέα;

Ἄ εἶνε παλλὰ καὶ σπουδαῖα, θὰ σᾶς 'πῶ ἕνα ἀπὸ ὅλα, ποῦ ἐνδιεφέρει ὅλους, ἀλλὰ κυττάξετε νὰ μὴ τὸ βγάλετε στὰ φῶρα διότι ἄλλη φορὰ δὲν θὰ σᾶς μαρτυρήσω τίποτα ἀπὸ ὅσα μαθαίνω.

Τὸν Μιχαλάκη τὸν Μελλά τὸν ξέρετε;

Καὶ ποιὸς δὲν τὸν ξέρει; Εἶνε κι' αὐτὸς χρυσοσκάθαρος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, εἰλικρινής, ἀγαθοεργός, σκορπιοχέρης καὶ τίμιος.

Λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος βρισκότανε τούτκις τῆς μέραις στὸ παλάτι, ὅπου ἕνας κύριος πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε ἰδιαιτέρως.

— Κύριε Μελλά, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω κάτι τι, καὶ πιστεύω νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε αὐτὴ τὴ χάρι. Θέλω νὰ ἐκτεθῆς δῆμαρχος Ἀθηναίων, θὰ ἔχης ὅλη τὴν ὑποστήριξι τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς κυβέρνησις. Μάλιστα γιὰ τὸ χατῆρί σου θὰ παρακαλέσω καὶ τὸν Κυριακὸ νὰ μὴ βάνῃ κάλλη ἐκεῖνος, καὶ σοῦ παραῆξῃ κάθε ὑποστήριξι.

Σὰν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Μελλάς, συλλογίστηκε λίγο καὶ παραδέχτηκε, δὲν μπορούσε καὶ νὰ κάνῃ καὶ ἀλλοιῶς ὁ ἄνθρωπος.

Ἔχομε λοιπὸν τώρα καὶ χρυσοσκάθαρους ὑποψηφίους δημάρχους, μ' ἄλλα λόγια αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι βελθῆκαν μὲ τὰ σωστά τους, νὰ πᾶν καθε θέσι δημόσια καὶ μὲς κατκινήσουν πλεὸ σωστὸ χαμάλη λαό.

Ἐκυρίεψαν τῆς τράπεζαις, ἔκυρίεψαν ὅλκις τῆς ἐταιρίαις, πῆραν ὅλα τὰ ἐθνικὰ χτήματα, γυρεύουν νὰ νοικιάσουν ὅλους τοὺς φόρους καὶ τὰ τελώνια, καὶ τώρα ριχτήκαν καὶ στῆς δημαρχίαις, ἀφοῦ ἔχωσαν τὴν οὐρά τους καὶ στὴ βουλή καὶ ἄγουνε καὶ φέρουν κατὶ πουλημένα κρέατα, κατὶ ἀφιλότιμους βουλευταῖς, ὥστε σὲ λίγο καιρὸ, καθὼς πᾶν, θὰ καταντήσῃ ἡ Ἑλλάδα οὐλῃ ἕνα χρυσοκαθαρικὸ χτήμα, καὶ ὁ λαὸς τῆς δούλοι τους.

Σ' αὐτὸ τὸ κίνδυνον πρέπει νὰ σκεπτοῦμε καλὰ, νὰ μὴν τὴν πάθομε ἐλὰ Σουτζο καὶ χτυποῦμε ἔπειτα τὰ κεφάλιά μας στὸ τοῖχο ἀνόφελα.

Τὸν Μελλά βέβαια θὰ βάνουν οἱ χρυσογάδαροι ὅλα τὰ δυνατὰ τους νὰ τὸν ὑποστηρίξουν μὲ κάθε τρόπο καὶ χωρὶς νὰ λυπηθοῦν χρήματα, τί εἶνε γι' αὐτονοῦς ἑκατὸ καὶ διακόσους καὶ τρακόσιαις χιλιάδες δραχμικίς, θὰ πέση παρὰς μὲ τὴν οὐρά, θὰ γίνῃ καθαρὸς πόλεμος μὲ χρήματα καὶ μὲ φτώχεια.

Ἄς προσέξωμε καλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ μὴ μᾶς πάρουν κάτω, γιὰτίς δὲν θὰ δοῦμε Θεοῦ πρόσωπο πλέον.

Ἔχομε νὰ πολεμήσωμε μὲ πλοῦτο, μὲ αὐλὴ καὶ μὲ κυβέρνησι, ἐμπρός, δύναμις, τὸν παρὰ ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι, καὶ μαῦρο μὲ τ' ἄλλο σὲ κάθε χρυσογάδαρου κάλλη, πρὶν μᾶς καταντήσουν αὐτοὶ σωστὸς γαδάρους.

Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπον ποῦ μίλησε τοῦ Μελλά· ἔτσι στὸ παλάτι, καὶ ποιὸς εἶνε, θὰ σᾶς τὸν 'πῶ μεθαύριο, ὡς καθὼς καὶ τὸ λόγο ποῦ τοῦ μίλησε ἔτσι.

Εἶπε ὁ Βασιλέας μας, ὅτι ἰσχύς του εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ του, καὶ τὴν ἔχει. Ἄλλ' ἀν πρόκειται αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ αὐλὴ του νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν Μελλά, θὰ τὴν πολεμήσωμε, μόνον καὶ μόνον ἴσα ἴσα γιὰ νὰ δεῖξωμε τὴν ἰσχύ τοῦ λαοῦ του.

Ἐνας ἔξυπνος.

μοῦστειλε ἕνα γράμμα ἀνυπόγραφο μὲ τὸ ὄποιο μοῦ λέει, ὅτι ἄκουσε σ' ἕνα μυστικὸ συνέδριον ἀνθρώπων νὰ λένε πῶς

Τύπος 'Αθηναϊκού' εργολάβου.

Θά βρᾶνουν στή βουλή δυναμίτις. Αὐτὰ τὰ κουρουφέζαλα ἂν ἦτανε πρωταπριλιά θά τραγώτανε λιγάκι, ἀλλὰ τώρα

δὲν πιάνουν τόπο οὔτε στὰ βυζαντινὰς. Τίς ξέρει πάλι, μπόρει νὰ γίνῃ ἀλήθεια, καὶ μὴκερὶ νὰ γινώτανε, ἀλλὰ ποῦ ἀνθρώπος, ποῦ καταντήσαμε πλέον ντίπ φορήμια καὶ πρῶτος ἐγώ, ποῦ φοβοῦμαι ὡς καὶ αὐτὴ τὴ ποντικότηρπα τοῦ Ἴεκτου.

Βρὲ τί κάνεις ἐκεῖ;

— Τί κάνω; Δὲν βλέπεις; καρφῶν τὴ τέντα τοῦ κατᾶστημα.
— Κρεμνίσου ἀπὸ καὶ, μασκαρᾶ.
— Καὶ ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ θὰ μὲ διώξῃς ἀπὸ τὴ δουλειά μου; Ἄφῃσε, ἀνθρώπε, νὰ μὴ μὲ βάνῃς σὲ κἀνένα μελεᾶ.
— Βρὲ μασκαρᾶ σὲ ποιὸν μιλάς ἔτσι;
— Μασκαρᾶς εἶσαι καὶ φαίνεσαι.
— Κύριοι, σὰς προσκαλῶ μάρτυρας, ὅτι μὲ βρισε. Κύριε σὺ ποῦ εἶσαι στὴ σκαλοσά, μάρτυρας νὰ ἦσαι, καὶ σὺ κύριε ποῦ εἶσαι στὸ μπαλκόνι.
— Μάλιστα, εἶμαι μάρτυρας, ὅτι πήγες καὶ φορτόθηκες τοῦ μάστορα χωρὶς νὰ ἔχῃς κἀνένα δικαίωμα.
— Μιλάς καὶ σὺ, κατέβα κάτω καὶ σὺ μασκαρᾶ, κατέβα μπουμπάνη, κατέβα, νὰ σοῦ δείξω γὰ.
— Νὰ κατέβω; Κατεβαίνω, ἀλλὰ θὰ σοῦ πᾶρῃ ὁ διάολος τὸν κύρ πατέρα. Μαγκούφη τοῦ κερατᾶ, ποῦ ἦρθες καὶ μὰς φορτόθηκες.

Γροθοπατηνίδης βουλευτής.

τὰ πῆς, δὲν θέλω νὰ μ' ἀλλάξῃς οὔτε συλλαβὴ τῆς λέξης. Πρόσεχε. . . Ὅτι κάμπουσα στὰς θερμὰς σὰς παρακλήσεις, ὑπεῖχει, ὅπως ἴνα σὰς δεγθῇ εἰς ἀκρόασιν, καὶ ἐπὶ τούτῳ σὰς ἀναγγέλλει, ἵνα ὅπως εὐκρεστήθητε καὶ προσέλθετε αὐριον τὴν προῖαν, ὅτε οἱ σεβαστοὶ αὐτοῖς γανεῖς θὰ ἀπουσιάζωσι εἰς τὸν ναὸν πρὸς ἐκκλησιασμὸν καὶ ἐσετε τότε μόνη οἰκαδε. Θέλει δὲ σὰς παρειαῖζει ἡ ὑπηρετρία αὐτῆς, εἰς ἣν δέον νὰ ἀγγεῖλετε τὸ ὑμέτερον ὄνομα, ἵνα ὅπως ἐπιτελέσῃ τὸ ἐαυτῆς καθῆκον. Τ' ἀκούσε; Πέστη τώρα καὶ σὺ.

Μαγκουφάκι. — Ἐξέεις τί λέγω γὼ κυρᾶ; πῶς εἶνε καλύτερα ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ γράψῃς, κ' ἐγὼ τοῦ τὰ διαβάζω συλλαβισ ἄ.

Μαγκουφίτσα. — Εἶσαι τέρας βλακείας, ἄθλιο καὶ ἐλεεινὸ τετράποδον, βλακόμετρο τοῦ Κασιμάκη, ἀνδράποδο τῆς Ἀφρικῆς.

Μαγκουφάκι. — Μάλιστα αὐτὰ τὰ θυμοῦμαι. — Εἶσαι ἀνδράποδο τοῦ βλακόμετρον τῆς Ἀφρικῆς καὶ τέρας ἄθλιον.

Μαγκουφίτσα. — Φτοῦ σου, χαμαλίκω ζῶον.

Μαγκουφάκι. — Κι' αὐτὸ τοῦ τὸ λέω.

Μαγκουφίτσα. — Κρεμνίσου.

Μαγκουφάκι. — Αὐτὸ δὲν τοῦ τὸ λέω, εἶνε ἀσχημὸς λόγος.

Μαγκουφίτσα. — Ἐλα δὴ κοντᾶ μου κτῆνος τῶν κτηνῶν, ἀποκτηνομένο πλάσμα καὶ σὺ δὲν κάνεις γιὰ τίποτα. Νὰ τὰ πῆς ἔτσι. Εἶπε ἡ κυρία μου νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἄσε στὸ διάβολο τώρα, κρεμοτσάκισου.

Μαγκουφάκι. — Πάω.

Σικηνὴ σὰς ἔννατη

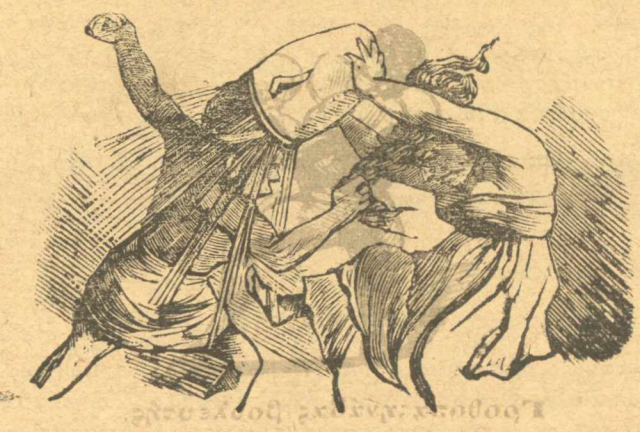
Μαγκουφίτσα καὶ Μαγκουφάκι.

Μαγκουφίτσα. — Ἄκουσε, Μαγκουφάκι, τὸ πρῶτὸ νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου, θὰ ἐρῇ ὁ Μαγκουφάκις καὶ νὰ τὸν δεχτῆς.

Ψυχὴ μου, τί κάνεις, σουπα; Νὰ σὲ κάνω μάτσι;

— Κύριε Κουμπάρη, καλὰ θὰ κἀνῃς νὰ τραβήξῃς δουλειά σου, διότι αὐτοὶ εἶνε μαστοράντζα καὶ σκοτώνουν γιὰ τὸ τίποτα τοὺς ἀνθρώπους.
— Ἔτσι αἰ, ἀλήθεια, καὶ δὲν μοῦ τᾶλεγεσ τὴσ ὥρα νὰ φύγω;
Αὐτὴ ἡ κωμωδία συνέβηκε στὴ μεγάλη οἰκοδομὴ ποῦ γί-

Μασκαρᾶ, νομίζεις πῶς εἶνε τὸ βουλή ν' ἀθλητίζῃς. Νὰ λοιπόν.

Μαγκουφάκι. — Καὶ θὰ τὸν ὑποδεχτῶ μάλιστα. Νὰ σοῦ πῶ, κυρούλα μου, καλὴ μου κυρίτσα, νὰ μπᾶσω κ' ἐγὼ κεῖνο τὴν πυροσβέστη τὴν ξαδερφὸ μου;

Μαγκουφίτσα. — Ἐλα πήγαινε τώρα, ἀθάδισα, ἀνόητη, ἔτσι ὁμιλοῦν πρὸς τὰς κυρίας; Πήγαινε.

Μαγκουφάκι. — Ἐξέρω γὼ γιὰ τὴ θύμωσῃς, δὲν θὲς τὴ ἴδια ὥρα νὰ συμπέσουνε δυὸ ἄντρες στὸ σπίτι, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν πάω στὴν αὐλή. Ὅριζετε τίποτα ἄλλο;

Μαγκουφίτσα. — Σοῦ εἶπα νὰ χαθῇς ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Σικηνὴ δέκατη

Μαγκουφίτσα καὶ Μαγκουφάκι.

Μαγκουφίτσα. — Βρὲ πότε πήγες καὶ πότε ἦρθες;

Μαγκ. — Τὸν βρῆκα στὸ δρόμο καὶ τοῦ φώναξα. Κύριε, κύριε, κύριε ἀποδαῦτε, στάσου νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόγο ποῦ μοῦ εἶπε ἡ κυρά μου, νὰ ἐρῃς αὐριον τὸ πρῶτὸ στὸ σπίτι, σὲ περιμένει τὸ χωρὶς ἄλλο νὰ κουβεντιάσετε τὴν ὥρα ποῦ θὰ λείπουν οἱ γονεῖοι τῆς στῆν ἐκκλησιᾶ νὰ λειτουργηθῶν, ἔχει νὰ σοῦ πῇ πολλὰ ἐρωτικὰ λόγια. Ἄμα ἀκούσε αὐτὰ ἐκεῖνος, μοῦ στούμπωσε τὸ στόμα, γιὰ τὴν ἦτανε καὶ δυὸ ἄλλοι φίλοι του μαζί, καὶ μοῦ εἶπε, καλὸ, καλὸ, καὶ μοῦδάκε καὶ ἕνα φράγκο νὰ πᾶρω μπουναμά.

Μαγκουφίτσα. — Θερίον, μ' ἔκανες ρεζίλι, κακοῦργα, στάσου νὰ σὲ δείρω. Ἐλὰ δὴ.

Μαγκουφάκι. — Μὲ δαίρνεις, μὰ τὰ μαρτυρᾶ ὅλα.

Μαγκουφίτσα. — Σοῦς!

Μαγκουφάκι. — Τί σοῦς καὶ ξεσοῦς, ἔτσι καὶ τῆς προά-

νεται καὶ στὰ χάρφια, μεταξύ τῶν ἐργατῶν καὶ τοῦ Κουμπάρη τοῦ θεοτρέλου, ποῦ πήγε καὶ φορτόθηκε τῶν ἀνθρώπων στὰ καλὰ καθουμένα, καὶ σὰς τὴ γράφει, ὄχι γιὰ τὴν ἀξίει τὸ κόπο, ἀλλὰ γιὰ νὰ ξέρετε, ὅτι στὴν Ἀθήνα, κοντὰ στὸν κόντε ντὲ Καστρο, στὸν πρίγκηπα Ἀθερινόπουλο ἔχομε καὶ τρίτο κελεπούρι θεοτρέλου, τὸ δούξ Κουμπάρη, τὸν ὅποιον σὰς παραδίνω ἀπὸ σήμερα γιὰ νὰ τὸν ἀποζουρλάνετε.
Θὰ ἐκτεθῇ καὶ Δήμητρως, ὅπως ἄλλοτε βουλευτῆς. Πολλοὶ τρελλοὶ μὰς φορτόθηκαν καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὰς φιλάῃ.

Τύπος 'Ελληνα στρατιώτου ὑπηρετοῦ.

Ὁ νομομαχανικός

κύρ Βλαχόπουλος ἔστειλε καὶ μὲ εἰδοποίησε, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἐτοιμόροπο σπίτι ποῦ ἦτανε στὴ Πλάκα, διάταξε καὶ τὸ ἔκταναν γῆς Μαδιάμ. καὶ μάλιστα ὁ ἀνθρώπος μοῦστειλε καὶ εὐχαριστήρια γιὰ τὴν ἐφανερώσα τὸ σπίτι, καὶ μοῦ λέει, ὅτι θὰ τὸ θεωρῇ τῆς ὑπεχρέωσιν, ἂν κάμμια φορὰ τὸν εἰδοποιῶ καὶ γιὰ ἄλλα χαλαμάντρα, ποῦ φοβερίζουν νὰ πλακώσουν τὸν κόσμο. Οἱ γείτονες τὸν εὐχαριστοῦν γιὰ τὴν δραστηριότης κ' ἐγὼ μαζί τους, παρακαλῶ δὲ, ὅσοι γνωρίζουν τίποτα παλιοχαλαμάντρα γιὰ κρέμνισμα, νὰ μὲ εἰδοποιοῦν, κυττάξετε ἕμως κατεργαροὶ καλὰ, νὰ μὴ μὲ γε-

λαις μοῦ τᾶκνες, ποῦ πήγα κ' ἐκεῖνο τὸ ραβασάκι καὶ κατὰ λάθος τῶδάκε στὸν ἄλλον ποῦ κἀεις κόρτε.

Μαγκουφίτσα. — Ἄγ' στραβαράπὸν, πήγαινε κ' ἐγὼ σὲ διορθῶν.

Μαγκουφάκι. — Ναι, θὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ νὰ ξεραθοῦν τὰ πιάσα καὶ τὰ σέσκουλα. (φείγει).

Σικηνὴ ἔντεκα

Μαγκουφίτσα καὶ Μαγκουφάκι.

Μαγκουφάκις. — Ἐχομε λοιπόν καὶ συνέντευξιν ὁμιλίας. Ἄς δοῦμε τώρα πῶς θὰ συμπαραφερθῶ. Μπαίνω μέσα, ἔτσι, καλὰ βγάξω τὸ καπέλο μου μὲ τὸ δεξιὸ χέρι, ὄχι μὲ τὸ δεξιὸ, τὸ ζερβὸ, γιὰ τὸ δεξιὸ θὰ τῆς πιάσω τὸ χέρι. Καλὰ. Ἐπειτὰ, κάνω μιὰ ρεβερέντζα, ἔτσι, τὸ ἕνα ποδάρι μπροστὰ καὶ τ' ἄλλο πίσω, τραβῶ ὑστερὰ τὸ ἕνα ποδάρι καὶ τὸ φέρνω ἔτσι ἕνα γύρο, ὅπως παίζουν τὰ ἡμικύκλικα. Ὑστερὰ κουνῶ τὸ κεφάλι μου, σὰν τὴν καμπάνα ποῦ σημαίνουν, στέλομαι ὑστερὰ ἴσια, σὰν λαμπάδα, καὶ περιμένω νὰ μοῦ πῇ ὀρίστε, καθίστα, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν μοῦ τὸ πῇ, δὲν πειράζει, πᾶνω ἡὼ μιὰ καθέκλα καὶ κάθουμαι μόνος. Ἄμα κάτσω, ἔτσι, τὴ ρωτῶ: Κυρία Μαγκουφίτσα, εἶστε καλὰ; Ἐγὼ πολὺ καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ. Καὶ πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγείαν σας; Ὅμοια καὶ ἐγὼ πολὺ καλὰ. Ὡρατὸς καιρὸς σήμερα, ἂν ἦναι κακὸς, τῆς λέω ὅτι εἶνε κακὸς, γιὰ ν' ἀνοιζώμει κουνέντα, καταλάβατε; Ἐπειτα λίγο λίγο ἀρχίζομε τὸ λακερντὶ, ξεθαρρεσοῦμαστε καὶ ἔπειτα ἀρχίζομε τὰ χωρατὰ. Πᾶει καλὰ. Ἄσε πᾶω τώρα νὰ λουστῶ καὶ κάψω τὰ γένεια. Ἐξέρτε τί; Ὅ ἀφήσω καὶ μπαρμπέτες γιὰ νὰ τῆς κάνω περισσότερη φιγοῦρα. Ἄ, ἡ μπικρμπέτες μὲ πᾶν καλὰ.

λάτε για να κάνετε το συμφέρο σας, γιατίς αν τον γελάσωμε τον άνθρωπον μιὰ φορά ύστερα, κι' αλήθεια αν του πούμε, δὲ θάχωμε πίστι. Σὰς ξέρω γώ σας, τί κουμάσα είσαστε εἰς τὸ περί συμφέρου ζήτημα. Εἴμαστε οὐλοὶ μασκαράδες.

Τὸν Παλιάνθρωπο,

ἀντίς για χτές πού ἦτανε ἡ μέρα του νὰ βγῆ, σας τὸν βγάζω σήμερα, καὶ ἀντίς για τὴ Παρασκευὴ θὰ σας τὸν βγάλω τὸ Σάββατο, τὴ δὲ Κυριακὴ θὰ σας τὸν βγάλω μὲ τὸ μπουναμὰ πού σας ὑποσέθηκα. Αὐτὴ ἡ ἀταξία τῆς ἀνωμαλίας ἐγίνε, ἔνεκα τοῦ ὅτι, κάτι φίλοι μὲ πῆχαν στὸ Εηροτάγαρο καὶ γινίκαμε κουδούνια. Καὶ νὰ ἦτανε αὐτὸ δὲν ἦτανε τίποτα, ἀλλὰ θέλησαν νὰ παίξωμε καὶ τὸν αὐγατιστὸ, καὶ στὸ πῆδημα ἀπάνω κουτρουβαλιάστηκα στὴν ἀρμουδιὰ καὶ ἔκανα ζευγάρι μὲ τὴ μύτη, ὥστε ἦρθα ἀπάνω σὲ κακὸ χάλι. Ἄλλη φορά τέτοιαις ἀνοησίαις δὲν τῆς κάνω καὶ νὰ μὲ πληρόνουν. Λοιπὸν, μιλ φοῦα μπαρντὸν, δηλαδὴ, σας γυρεύω χιλιαῖς χιλιάδες μπαρντὸν μὲ τὸ συμπάθειο.

Ἄφου δὲν ἐπέτυχαν

νὰ βγάλουν τὸ τρίτο Παλιάνθρωπο, θὰ βγάλουν τόρα τὸν Μαγκούφη, καινούργια κι' αὐτὴ ἐφημερίς. Αἰνίτε μπακαλοῦμ, νὰ δοῦμε μ' αὐτὸ τὸ κατατρεγμὸ πού θέλουν νὰ μοῦ κάνουν, ποιὸς θὰ μετανοιώσῃ.

Λυσάξατε; Φᾶτε τὰ μανίκια σας νὰ χορτάσετε, μαγκούφιδες.

Καὶ ὁ Νέος Παλιάνθρωπος ἄλλαξε τὴν ἐπιγραφή του καὶ τὴν ἔκανε ὅμοια σὰν τὴ δική μου, μὲ τὴν ιδέα πὼς μπορεῖ νὰ σας γελάσῃ.

Τί βλακεία, μωρὲ παιδιὰ πού δαίρνει κάμμιὰ φορά αὐτὸ τὸν κόσμο. Τὸ κακὸ μόνο εἶνε, πού δὲν ἔχει παράδες νὰ τὸν σκαλίσῃ.

Πρωτότυπος ἐπιγραφή

Κύριος Συντάκτην τῆς ἀμαζοῦση: ἐφημερίδος ἀπὸ τὴν ὑψηλιῶν τοῦ Παλιάνθρωπου πρὸς δημοσίαν τῶν ἐντὸς γεγραμμένων.

Μέσα δὲ σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ξέρετε τί μοῦ γράφει ὁ Λουκάς Χ. Καλαντζῆς; Ὅτι ὁ φοιτητὴς Παπαχρηστόπουλος ἐνφ' τοῦ χρωστὰ κάμποσα πεντόφραγκα, δὲν τοῦδωκε πεντάρα, ἀλλὰ πῆγε καὶ ἔχασε αὐταῖς τῆς μέρας 75 δρ. στὸ καφενέ. Αἱ τόρα στὴ ζωὴ σας, εἶνε πράγματα αὐτὰ για νὰ δημοσιεύωνται; Αὐτὰ λέγονται ἀτομικά, τί τοῦ μέλλει τοῦ κόσμου, ἀν ὁ Παπαχρηστόπουλος χρωστὰ τοῦ Λουκά καὶ δὲν τὸν πληρώνει; Θὰ μοῦ πῆτε, τότες γιατί τὸ γράφω; Νὰ, γιατί μὲ κολάκεψε ἡ ἐπιγραφή τοῦ γράμμα του, καὶ για νὰ δώσω σὲ μερικὸς νὰ καταλάβουν, τί θὰ πῆ ἀτομικά. Νὰ, ἦναι σὺν καὶ τὸ ἀποπανινὸ, ὥστε τέτοια νὰ μὴ μοῦ γράφετε ἄλλοτε, γιατί πᾶν στὸ βρόντο.

Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται.

Οἱ σπετσέριδες τῆς Ἀθήνας ριχτήκανε δυὸ ἀλλωνόνε σπετσέριδων, καὶ θέλουν νὰ τοὺς κλείσουν τῆς σπετσαρίαις των, γιατί λέει, πλεονάζουνε καὶ περισσεύουνε, καὶ για νὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τοὺς, βάναν κάμπόσους βουλευταῖς καὶ κάναν στὴ βουλή λόγο. Καλὰ, ἀφου τῆς κλείσουν, πὼς θὰ ζήσουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, τί θὰ κάνουν τὰ φαρμακεία τοὺς; Νὰ τὰ πουλήσουν για ἓνα κομμάτι ψωμί; Καὶ ἔπειτα αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ἐφαγαν τὴ ζωὴ τοὺς για νὰ πάρουν τὸ δίπλωμα, τόρα δὲ ἀφου τὸ πῆραν, μὲ τί δικαίωμα ἔρχεσαι, σὺ κυρία Βουλὴ, νὰ τοὺς τὸ ἀκυρώσῃς, καὶ νὰ τοὺς πῆς, σας κλείνω τὰ μαγαζιά καὶ τὰ διπλώματά σας κάνετε τα ..... σφουγκι.

Ὅσο πολλὰ φαρμακεία ὑπάρχουν, τόσο γίνεται διαγωνισμὸς μεταξύ τοὺς, ποιὸς νὰ δώσῃ καλλίτερα φάρμακα, γιατίς εἶνε τὸ συμφέρο τοὺς. Ἀφήσετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζήσουν καὶ μὴ τοὺς πέρνετε τὴ μπουκουναῖὰ ἀπὸ τὸ στόμα, για τὸ καπρίτσο τοῦ ἐνοὺς καὶ τοῦ ἄλλου, γιατί αὐτὰ εἶνε ἀτιμα πράγματα νὰ γίνωνται ἀπὸ βουλευταῖς, πού τοὺς λὲν καὶ

πατέρες τοῦ ἔθνους. Ἄλλὰ τίνοσ τὰ λέτε αὐτὰ; Βουλευταῖς εἶνε οἱ σημερινοὶ ἢ γαϊδούρια ξέστρωτα; Ἄν ἦχανε λίγη ντροπὴ ἀπάνω τοὺς, δὲν θὰ δαιρνώτανε καὶ σὰ χαμάλιδες στὴ βουλή ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Νὰ τύφλαις νάχετε, γερινὲ για παράσημα, καμπόσοι καμπόσοι βουλευταῖς, ὅπως καταντήσατε. Ρεζίλιδες. Οὐζῶ.

Για ὅσα ἔγραψα

για τοῦ Γουδιῦ τὰ κακουργήματα, πολεμοῦν νὰ μὲ βγάλουν ψεύτη, ὥστε ἄλλη φορά νὰ μὴ μὲ πιστεύετε, σ' ὅτι καὶ γράφω.

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν μοῦ συμφέρει ἐμένα καθόλου, νοῦκο συμφερίγκος, γι' αὐτὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ ξεσπαθῶνω τὸ σάββατο μὲ ὑπογραφάδες, γράμματα καὶ καταθέσεις, γινὰ νὰ σας ἀποδείξω, ὅτι ξερὰ κολοκύθια, για νὰ μὴ τὸ πῶ μὲ ἄσχημη ἔκφρασις, στὸ τοῖχο δὲν κολλᾶνε.

Ἐννοητέον καὶ γὰρ, ὅτι δὲν πρόκειται για τὸ γιατρὸ τοῦ Γουδιῦ, ἀλλὰ για τοὺς ἐπιστάτας.

Μὲ τὸ ἀγέρα δὲν βάρουν τ' αὐγὰ, καὶ μὴ χάνεστε.

Νὰ πάλι κ' ἄλλο παράπονο.

Κεῖ στὸ Ψυρρῆ, στὸ δρόμο τοῦ Ἀριστοφάνη, στὸ στενὸ τοῦ σχολείου τοῦ Κολιόπουλου, εἶνε ἡ βεῶμα καὶ ἡ δυσωδεία. Ἐκεῖνο τὸ οὐρητήριο κατάντησε νὰ γίνῃ ἀποθήκη τὸν ὠφελήμων καὶ τερπνῶν γνώσεων. Τὸ δρόμο τὸν στολίζουν καθε πρωῖ, τάγματα μελεμενιῶν, καὶ σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, ὅποιος τολμήσῃ νὰ περπατήσῃ τὴ νύχτα, καταλαβάνει ὅλη τὴ σημασία τοῦ τραγουδιῦ:

Ὅποιος τὴ νύχτα πορπατεῖ,
κουράδες καὶ σκατὰ πατεῖ.

Για νὰ μὴ παθαίνουν λοιπὸν οἱ πολῖταις αὐτὸ τὸ μασκαρλίκι, ἄς γίνῃ κάμμιὰ φροντίδα καθαραιότητος.

Ὁ Διευθυντὴς

τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Παλιάνθρωπου ὁ Κώστας ὁ Πλατούτσας ἔφυγε στὸ Ἄργος, κρατήσαντας καὶ ὅλα τὰ μυστικὰ ἔγγραφα, δι' αὐτὸ παραγγέλλω στοὺς Ἀργίταις νὰ τὸν ψήσουν καὶ τὸν φᾶν σὰ γουρουνόπουλο, καὶ ὅταν ἔρθῃ νὰ τὸν φορτώσουν μὲ ραφανίδες ἢ καὶ μὲ χέλια τῆς Ἀργίτικης Κολοκυθοῦς.

Χτὲς οἱ παπῆδες

δὲν εἶχαν τὸ θεὸ τοὺς, μὰς ζεθέωσαν. Ὁ ἓνας ἔμπαινε στὰ σπίτια μας καὶ ὁ ἄλλος ἔβγαине. Μὰ ξεβράκωτοι εἴμαστε, μὰ κοιμώμαστε, μὰ κάνανε κάμμιὰ δουλειὰ ἄλλη, ἐκεῖνοι ζοῦπ μὲ τὴν ἄγια στούρα τοὺς καὶ μὲ τὴ βρεχτούρα τοὺς καὶ μὰς καταβρέχαν. Μὰ εἴχαμε νὰ φᾶμε ψωμί, μὰ δὲν εἴχαμε, κείνοι γυρεύανε τὴ πενταρούλα τοὺς.

Μὰ, κύριε Μητροπολίτη, γιατί δὲν κάνει νὰ σὲ πούμε ἄγιο, δὲν μπορεῖ νὰ προληφτῇ κάμμιὰ πρόνοιη φροντίδας για τοὺς παπᾶδες μας νὰ πάψῃ αὐτὴ ἡ ἀηδία πού τοὺς δαίρνει; Αὐτοὶ δὲν εἶνε παπᾶδες, εἶναι ζητιάνοι, καὶ θὰ τοὺς τσακώσῃ κάμμιὰ ὥρα ἡ ἀστυνομία καὶ θὰ ἔχωμε ντραβάλα.

Για τὸ Θεὸ,

κύρ Διευθυντῇ, ἐκεῖ στοὺς ἁγίους Θεοδώρους, στὸ βιβλιοδετεῖο τοῦ Πεντεφρῆ πού στέκονται ἡ ἀμαζαῖς εἶνε ἓνας βούθουλας πού μπουροῦν νὰ κρεμοτσακιστοῦν ὅλαις ἢ καρότσαις μαζὺ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλλὰ δὲν εἶνε βούθουλας, εἶνε χαντάκι, ἀλλὰ καὶ πάλι, δὲν εἶνε χαντάκι, εἶνε ποταμὸς, ἀλλ' οὔτε ποταμὸς δὲν εἶνε, εἶνε ἡ λίμνη τῆς Κωπαις, ὁ Νιαγάρας, ὁ Ἰλισσὸς, εἶνε τὸ Κεφαλαρι, ἡ λάσπη τῆς Κόλασις, ὅπου κάνένεας στραβὸς τὴ νύχτα, πηγαίνοντας ἀξένιαστος, μπορεῖ νὰ κάνει μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαντάκι, τὸ ἐν Ἰορδάνῃ βεπτίζομέν σε, κύριε, μέσα στὴ λασπουριά καὶ νὰ βγῇ γικουροτοβαφτισμένος. Δελαλήκαμεν.